

Arrest

nr. 55 067 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Veliko Krusevo (gemeente Klinë) en bent u Kosovaars staatsburger. U woonde weliswaar een groot deel van uw jeugd in Montenegro en heeft eveneens de Montenegrijnse nationaliteit. Uw eerste levensjaren verbleef u bij uw grootouders in Veliko Krusevo, Kosovo. Toen u zeven of acht jaar was bracht uw vader, die in Montenegro werkte, u naar Montenegro. U woonde hier acht of negen jaar, waarna u terugkeerde naar uw grootouders in Kosovo. Voordat u 18 jaar werd, keerde u terug naar Montenegro. Twee tot drie jaar later vertrok uw vader met uw stiefmoeder naar Duitsland. U wachtte in Montenegro op uw identiteitskaart en reisde hierna, in 1990 of 1991, ook naar Duitsland. U vroeg in Duitsland geen asiel aan, maar registreerde er zich wel. Na zes jaar werd u door de Duitse autoriteiten gerepatrieerd naar Montenegro. U huwde er met

B.(...) F.(...) (OV. 4.879.641) en reisde na drie maanden met uw echtgenote terug naar Duitsland, waar u minder dan een jaar verbleef alvorens in 1999 uiteindelijk een eerste maal naar België te reizen. Op 24 september 1999 vroeg u hier samen met uw echtgenote asiel aan onder de naam Bajrami Fadil. Op 19 mei 2000 werd u uitgenodigd voor gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U daagde echter niet op, waardoor er op 4 augustus 2000 door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten werd genomen. U diende hiertegen beroep in en uw asielpcedure werd voortgezet. Op 14 februari 2005 werd u geregulariseerd en ontving u een verblijfstitel voor onbepaalde duur. Uw hangende asielpcedure werd hierop afgesloten. In september 2005, enkele maanden nadat u uw verblijfsvergunning in ontvangst had genomen, reisde u naar Duitsland om uw familie te zoeken. U vond uw familie niet en hoorde dat ze waren gerepatriëerd. Op de terugweg werd u door de Duitse politie tegengehouden voor een controle. Bij controle van uw identiteitsdocumenten uit België en uw gegevens uit Duitsland bleek dat u over twee identiteiten beschikte en dat u in Duitsland bekend stond onder de naam Ademaj Avdulj. Tevens bleek dat er onder de naam Ademaj Avdulj in Duitsland criminele feiten waren gepleegd waarvan u nu beschuldigd werd. U werd gearresteerd en verbleef twee jaar en 8 maanden in een Duitse gevangenis. Op 15 februari 2008 werd u door de Duitse autoriteiten tot op het Belgische grondgebied gebracht. U richtte zich tot de gemeente van Raeren waar u te horen kreeg dat uw procedure afgesloten was en u geen recht meer had op uw Belgische verblijfsdocumenten. U bleef hierop in België en wachtte de hele tijd af tot u toch weer nieuwe documenten zou verkrijgen. Aangezien u maar niet aan nieuwe geldige verblijfsdocumenten geraakte, kwam u zich uiteindelijk informeren bij de asielinstanties. Op 2 februari 2010 vroeg u aldus voor de tweede keer asiel aan in België. U had eigenlijk niet de intentie om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, maar wilde enkel uw documenten terug. U besloot echter om uw intussen geregistreerde tweede asielpcedure toch voort te zetten. U verklaarde nu bij uw eerste asielaanvraag van 1999 gelogen te hebben over uw identiteit omdat u bang was dat uw asielpcedure slecht zou lopen. U verklaarde voorts uw echtgenote, met wie u ondertussen drie kinderen had, sinds u naar Duitsland was gereisd niet meer te hebben gezien en niet te weten waar ze actueel verblijft. Uw kinderen, zo hoorde u na uw terugkomst in België, waren door de Belgische autoriteiten in een weeshuis en een pleeggezin geplaatst aangezien uw echtgenote met de kinderen op straat had geleefd en de middelen niet had gehad om voor de kinderen te zorgen. Sinds uw terugkomst in België in februari 2008 bezoekt u uw kinderen regelmatig en zou u de zorg voor hen graag terug op u nemen. U wenst niet naar Kosovo terug te keren omdat u er niemand meer heeft, u er geen woning en geen werk heeft en omdat u er vreest vermoord te worden. U kan ook niet naar Montenegro terugkeren aangezien u ook daar niemand heeft, u er geen werk heeft en u vreest door de politie teruggestuurd te zullen worden naar Kosovo. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Montenegrijnse identiteitskaart, uitgereikt op 8 januari 1991 te Titograd (het huidige Podgorica); uw bijlage 37 afgegeven te Raeren op 15 februari 2008 ter bevestiging van de afname van uw Belgische verblijfsvergunning; en een brief d.d. 24 juni 2010 van de Dienst Juridische Bescherming te Verviers i.v.m. een afspraak betreffende uw kinderen.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u door het gebruik van een valse identiteit de Belgische autoriteiten op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Op 24 september 1999 diende u in België een eerste asielaanvraag in onder de naam Bajrami Fadil. U kon deze identiteit destijds niet staven met documenten (CGVS, p. 18). Tijdens uw tweede asielaanvraag in 2010 beweerde u plots Ademaj Avdulj te heten. U staaft deze identiteit aan de hand van een Montenegrijnse identiteitskaart, uitgereikt op 8 januari 1991 te Titograd (Podgorica). Gevraagd naar de reden waarom u destijds uw werkelijke identiteit verborgen hield, slaagde u er niet in een afdoende antwoord te formuleren. U geraakte niet verder dan te stellen dat u hier inderdaad over had gelogen, maar dat u dit deed omdat u door anderen was aangeraden uw echte identiteit verborgen te houden zodat u, mocht u problemen krijgen of gearresteerd worden, de waarheid kon vertellen (CGVS, p. 3-4). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het achterhouden van uw ware identiteit en het misleiden van de Belgische autoriteiten. U probeerde uzelf te verdedigen door te verklaren dat u nooit voor gehoor was opgeroepen en uw fout zodoende nooit heeft kunnen rechtzetten aangezien u nooit iemand gesproken heeft (CGVS, p. 4). Uit uw administratief dossier blijkt echter dat u wel degelijk opgeroepen werd voor gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 mei 2000, maar dat noch u, noch uw partner opdaagden voor gehoor of de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte brachten van de reden van jullie afwezigheid. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van en is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een

asielzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Door deze vaststelling is uw algemene geloofwaardigheid dan ook ernstig in het gedrang.

Wat er ook van zij, volgens uw verklaringen bent u geboren in Kosovo en verbleef u tot uw 18e levensjaar afwisselend in Kosovo en Montenegro. In 1990 of 1991 verliet u Kosovo en Montenegro en reisde u naar Duitsland. U keerde slechts eenmaal kort terug naar Montenegro, meerbepaald zes jaar later, om er met uw echtgenote te huwen (CGVS, p. 10, 11).

Vooreerst dient met betrekking tot Kosovo, het land waar u geboren bent en een deel van uw jeugd heeft doorgebracht en waarover u verklaarde dat u het Kosovaars staatsburgerschap heeft (CGVS, p.4), vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u anno 2010 ten aanzien van dit land een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zou dienen te koesteren of er bij terugkeer een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u vroeger zelf nooit concrete problemen in Kosovo heeft gekend aangezien u hiervoor nog te jong was (CGVS, p. 19), maar dat nu niet meer naar Kosovo terugwil omdat u er niemand meer heeft, u niet weet bij wie u er kunt wonen, u er geen woning heeft en er geen werk is (CGVS, p. 19-21). Geconfronteerd met uw verklaringen dat nochtans uw hele familie in Kosovo of Montenegro verblijft sinds ze uit Duitsland gerepatriëerd werd en ze de laatste keer dat u contact met hen had in Montenegro verbleef (CGVS, p. 5-6, 13-14, 19-20), herhaalde u niet in Kosovo te willen leven aangezien u er geen werk en geen huis heeft (CGVS, p. 20). Dergelijke motieven zijn evenwel van louter socio-economische aard en ressorteren op zich niet onder de criteria van de Conventie van Genève die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep, of hun politieke overtuiging, noch onder de bepalingen zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde voorts dat u ook vreest in Kosovo vermoord te zullen worden, dat u er als Roma nooit geaccepteerd zal worden en dat er in Kosovo geen respect is (CGVS, p. 20-21). Dergelijke algemene uitspraken volstaan geenszins om te concluderen dat u in het geval van een terugkeer naar Kosovo het slachtoffer zou worden van persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève of er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer gezien u persoonlijk nooit concrete problemen heeft gekend waarop deze vrees gebaseerd zou kunnen zijn.

Hier dient aan toegevoegd te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt – in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, p. 20) – blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en de gemeente Klinë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie, met wie u overigens nooit problemen heeft gehad (CGVS, p. 21). EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat

er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Ten aanzien van Montenegro, waar u ook een deel van uw jeugd heeft doorgebracht en waarvan u ook het staatsburgerschap bezit (CGVS, p. 4), zoals gestaafd door de door u neergelegde

identiteitskaart, dient eveneens vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u anno 2010 ten aanzien van dit land een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zou dienen te koesteren of er bij terugkeer een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u er, met uitzondering dat Montenegrijnse burgers wel eens 'zigeuner' naar u riepen, nooit concrete problemen heeft gekend aangezien u nog jong was toen u in Montenegro verbleef (CGVS, p. 19-20), maar dat u niet meer naar Montenegro terug wil omdat u als Roma ook daar geen respect kan krijgen en u er door de politie zou worden gecontroleerd en worden teruggestuurd naar Kosovo (CGVS, p. 20-21). Uw vrees dat u door de Montenegrijnse politie gecontroleerd zou worden, dat deze dan zou zien dat u in Kosovo geboren bent en u daarom naar Kosovo zou teruggesturen (CGVS, p. 21) is louter hypothetisch en geenszins gestoeld op enig objectief gegeven. Vooreerst kende u destijds, toen u nog in Montenegro woonde, nooit concrete problemen met de autoriteiten (CGVS, p. 21). Bovendien blijkt uit niets dat de Montenegrijnse politie Roma, ook wanneer deze Montenegrijnse staatsburgers zijn zoals u, naar Kosovo zou teruggesturen louter omdat zij daar geboren zijn. Uw verklaring hierover mist dan ook elke realiteitszin. Uw bewering dat Roma geen respect krijgen in Montenegro (CGVS, p. 21) betreft een algemene uitspraak die op zich niet volstaat om te concluderen dat u in het geval van een terugkeer naar Montenegro het slachtoffer zou worden van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève of er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan voorgaande kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat ook de Montenegrijnse autoriteiten wel degelijk inspanningen leveren om de situatie van de Roma op hun grondgebied te verbeteren. Zo heeft de Montenegrijnse overheid zich aangesloten bij het project 'Decade of Roma Inclusion 2005-2015' en ondermeer een nationaal actieplan opgesteld om de integratie en de levensomstandigheden van de Roma te verbeteren. Er werden reeds initiatieven genomen op het vlak van onderwijs, huisvesting, begeleiding van werklozen en toegang tot de arbeidsmarkt. De Montenegrijnse autoriteiten hebben hiervoor in 2008 400.000 euro uitgetrokken. In april 2008 werd een 'Roma Council' opgericht en werd er aanzienlijke vooruitgang geboekt om Roma te betrekken bij het tewerkstellingsbeleid en werd bijvoorbeeld ook voorzien in belastingverlagingen voor werkgevers. De algemene situatie voor de Roma in Montenegro anno 2010 geeft op zich aldus evenmin aanleiding tot het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw Montenegrijnse identiteitskaart toont louter uw werkelijke identiteit en uw Montenegrijnse nationaliteit aan, wat door mij niet wordt betwist. Uit de brief van de Dienst Juridische bescherming blijkt dat u op 24 augustus 2010 een afspraak had i.v.m. uw kinderen en uw bijlage 37 levert het bewijs dat uw Belgische verblijfstitel u werd ontnomen. Deze laatste aspecten zijn evenwel niet relevant bij de beoordeling van uw vrees ten aanzien van Kosovo en Montenegro.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing niet gedragen worden door deugdelijke motieven en meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag zijn ware identiteit niet durfde te onthullen omdat hem was gezegd dat dit veiliger was en de kans op repatriëring quasi uitsloot. Verzoeker bevestigt dat zijn echte naam Ademaj Avduj is en staat aan de hand van zijn Montenegrijnse identiteitskaart.

Verzoeker wijst erop dat hij als Roma in Kosovo een waardeloos leven heeft. Hij volhardt in zijn verklaringen en bevestigt dat hij niet kan terugkeren naar Kosovo om redenen van socio-economische aard en uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omwille van zijn Roma-origine. Verzoeker erkent voorts dat de veiligheidssituatie in Kosovo verbeterd is, maar benadrukt dat deze nog niet voldoende veilig

is voor de Roma's. Verzoeker meent eveneens dat de (inter)nationale organisaties onvoldoende bescherming kunnen bieden en dat deze instanties niet zo goed functioneren als het CGVS te kennen geeft. Voorts werpt verzoekende partij op dat Roma's in Kosovo vaak in een moeilijke socio-economische situatie leven en op meerdere vlakken gediscrimineerd worden omwille van hun etnische origine. Dat de Kosovaarse grondwet discriminatie verbiedt, blijkt niet uit de praktijk. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij omwille van dezelfde redenen ook niet kan terugkeren naar Montenegro.

2.2. Verzoeker heeft door het achterhouden van zijn ware identiteit, de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachten te misleiden. Een dergelijke bedrieglijke handelswijze ondergraaft op ernstige wijze de totale geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Verzoekers verklaring dat anderen hem dit hadden aangeraden is geen afdoende verklaring en is geen geldige verschoningsgrond. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze motivering in concreto kunnen weerleggen doch beperkt zich tot het louter herhalen van zijn eigen verklaringen.

Voorts verklaarde verzoeker zelf nooit problemen te hebben gekend in Kosovo. Hij verklaarde niet naar Kosovo terug te willen omdat hij er niemand kende, er geen werk en geen huis heeft. Dit zijn problemen van louter socio-economische aard die geen verband houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag en evenmin ressorteren onder de bepalingen zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt voorts dat de veiligheidssituatie voor de Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen (RAE) in Kosovo, en in Klinë in het bijzonder, sinds het gewapende conflict in 1999, aanzienlijk gewijzigd is. Zo blijkt de veiligheidssituatie van de RAE in Kosovo en Klinë objectief te zijn verbeterd en kan deze over het algemeen als kalm en stabiel worden omschreven. Voorts blijken in diverse regio's van Kosovo al geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer te zijn gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten meer voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De RAE beschikken bovendien over volledige bewegingsvrijheid in zowel hun eigen gemeente als erbuiten. De bescherming die wordt geboden door de ter plaatse aanwezige (inter)nationale autoriteiten kan als toereikend worden beoordeeld, ook kunnen de RAE probleemloos klacht indienen. Nog blijkt uit de informatie dat de klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld, dat het vertrouwen van de RAE in de werking van de Kosovo Police (KP) goed is en dat er over het algemeen een tevredenheid is over de werking van de KP en de Kosovo Police Force. Betreffende de opgeworpen discriminatie en gebrek aan integratie van de Roma's, blijkt uit de bestreden beslissing dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van verschillende factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Om te oordelen of de discriminatoire maatregelen een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uitmaken, moeten alle omstandigheden in acht genomen worden. Een discriminatoire houding kan slechts als een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie worden beschouwd en aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus indien de discriminatie systematisch en dermate ingrijpend is zodat de fundamentele mensenrechten worden aangetast en het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit geldt eveneens voor de situatie van de Roma in Montenegro waar de overheid reeds verscheidene initiatieven heeft genomen om de situatie, integratie en levensomstandigheden van Roma op het grondgebied te verbeteren.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot loze beweringen die geenszins worden onderbouwd met concrete elementen. Het louter herhalen van de eigen verklaringen, het omkeren van de motivering van de bestreden beslissing en het uiten van loutere beweringen zonder concrete / objectieve gegevens hiervoor aan te brengen, volstaat geenszins om de motivering van de betwiste beslissing te weerleggen.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER